

Κυριακή 13η Ὀκτωβρίου 2024

Κυριακή Δ' Λουκᾶ (Ζ' Οἰκ. Συνόδου).

(Λουκ. 8, 5 – 15).

«ὕμῖν δέδοται γνῶναι τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ» (Λουκ. 8, 10).

Τὴν περίφημη παραβολὴ τοῦ Καλοῦ Σπορέως ἀκούσαμε σήμερα στό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα τῆς ἡμέρας. Εἶναι μία ἱστορία πού χρησιμοποίησε ὁ Χριστός, γιά νά δώσει στους ἀνθρώπους νά καταλάβουν πῶς ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ σκορπίζεται ἀφειδῶς, προκειμένου νά λάβουν τό μήνυμα τῆς σωτηρίας, νά τό ἀφομοιώσουν, νά ἐργαστοῦν φιλότιμα καί νά καρποφορήσουν πλουσιοπάροχα. Στήν ἀπορία τῶν μαθητῶν γιατί μιλάει μέ παραβολές, ὁ Κύριος ἀπαντάει: *«ὕμῖν δέδοται γνῶναι τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ»*, πού σημαίνει ὅτι *«σέ σᾶς δόθηκε ὡς δῶρο νά γνωρίζετε τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ»*.

Εἶναι πολύ βαθύ τό νόημα αὐτῆς τῆς φράσης τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι μεγάλο τό προνόμιο τῶν μαθητῶν τοῦ Ἰησοῦ νά μαθαίνουν τά μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Αὐτός εἶναι ὁ σκοπός τῆς διδασκαλίας τοῦ Εὐαγγελίου. Ὁ σπόρος τοῦ θείου λόγου σκορπίζεται στίς ἀνθρώπινες ψυχές, γιά νά φυτρώσει μέσα τους, γιά νά ριζώσει καί νά κάνει τούς ἀνθρώπους δεκτικούς στά μυστήρια τῆς θεϊκῆς παρουσίας. Δέν διδάσκεται τό Εὐαγγέλιο σάν μία φιλοσοφία ἢ μία θεωρία ἀπό τίς πολλές πού ὑπάρχουν στόν κόσμο. Τά λόγια τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι σάν τά λόγια τῶν σοφῶν αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Δέν εἶναι θεωρίες πού γεμίζουν τό μυαλό, ἀλλά ἀφήνουν τήν καρδιά ἄδεια καί ψυχρή. Τά λόγια τοῦ Χριστοῦ εἶναι ῥήματα ζωῆς. Εἶναι παρακαταθήκες, πού ξεπερνοῦν αὐτόν τόν κόσμο καί ἀγκαλιάζουν τήν αἰωνιότητα. Εἶναι εὐτυχεῖς καί εὐλογημένοι αὐτοί πού δέχονται τά λόγια τοῦ Χριστοῦ μέσα τους μέ ἀγαθή διάθεση, διότι λαμβάνουν τά κλειδιά μέ τά ὁποῖα θά ξεκλειδώσουν τά μυ-

στήρια τῆς αἰωνιότητος. Δέν εἶναι τυχαῖα τά λόγια τοῦ Ἰησοῦ: «ὑμῖν δέδοται γνῶναι τά μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ». Οἱ μαθητές τοῦ Κυρίου ἀπολαμβάνουν αὐτό τό μεγάλο δῶρο, νά εἰσάγονται στούς τρόπους μέ τούς ὁποίους θά κερδίσουν τήν αἰώνια Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Κύριος δέν ζητάει ὀπαδούς. Δέν ἔχει τήν ἀνασφάλεια τῆς ποσότητος. Δέν ζητάει πολλούς, ζητάει τούς ἐκλεκτούς. Τούς θέλει ὅλους κοντά Του, ἀλλά δέν ἐξαναγκάζει κανέναν. Ὁ Κύριος ἀγαπάει καί θέλει αὐτή τήν ἀγάπη Του νά τή σκορπίζει στά παιδιά Του. Αὐτή ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ Βασιλεία Του, ἡ δικαιοσύνη Του, ἡ ἀπέραντη δόξα καί τά ἀτέρμονο μεγαλεῖο Του. Σ' αὐτή τήν ἀγάπη κάνει μετόχους τούς μαθητές Του, πού Τόν ἀγαποῦν καί ἐπιθυμοῦν νά εἶναι ἐνωμένοι μέ τόν σύνδεσμο αὐτῆς τῆς ἀγάπης καί μεταξύ τους καί μ' Ἐκεῖνον. Αὐτῆς τῆς ἀγάπης τό μήνυμα ἦλθε νά σκορπίσει στόν κόσμον. Τό μήνυμα τῆς θεϊκῆς ἀγάπης δίνει στούς ἀνθρώπους

καί ἡ Ἐκκλησία διαχρονικά μέσα στήν ἱστορία. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ἐλπίδα τοῦ κόσμου. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ σπόρος πού πέφτει σέ κάθε ἀνθρώπινη ψυχή. Ἄλλοι τή δέχονται καί καρποφοροῦν. Ἄλλοι τήν ἀπορρίπτουν καί δυστυχοῦν. Ὅποιος φυλάει μέσα στήν ὑπαρξή του τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ζεῖ ἀληθινά καί θά ζήσει αἰώνια τήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι «δικαιοσύνη καί εἰρήνη καί χαρά ἐν Πνεύματι ἀγίῳ», ὅπως γράφει ὁ μέγας Παῦλος στήν ἐπιστολή του πρὸς τοὺς Ῥωμαίους. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιὰ τὰ πλάσματά Του δέν ἔχει ὄριο. Φτάνει μέχρι τόν Σταυρό, κατεβαίνει στόν Ἄδη, ἀνεβάζει τόν ἄνθρωπο στόν οὐρανό. Αὐτή ἡ ἀγάπη εἶναι τό πρῶτο μυστήριο τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι ἀκατανόητο ἀπό τήν ἀνθρώπινη λογική, ἀλλά εἶναι ἀπόλυτα ἀληθινό.

Τό δεύτερο μεγάλο μυστήριο τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ εἶναι πῶς ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι ἓνα συναίσθημα, πού ἔχει ὁ Δημιουργός γιὰ τὰ πλάσματά Του, οὔτε μία ἰδέα, μέ

τήν ὁποία καλύπτονται οἱ ἀνθρώπινες ἀνασφάλειες. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἶναι μέθεξι, ἔνωση καί ζωή. Ὁ ἄνθρωπος, πού ἀγαπιέται ἀπό τόν Θεό, καλεῖται νά συμμετέχει στήν ὑπαρξη τοῦ Θεοῦ. Καλεῖται νά προσλαμβάνει αὐτή τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μέσα ἀπό τίς ἄκτιστες ἐνέργειες καί νά ἐνώνεται μέ τόν Θεό ἀληθινά καί ὑπαρξιακά. Τό μεγάλο μυστήριο τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ εἶναι πώς αὐτή ἡ Βασιλεία δέν εἶναι μία πνευματική κατάσταση ἢ ἓνα εὐτυχισμένο μέρος, ἀλλά εἶναι μία ζωντανή σχέση ἀγάπης καί οὐσιαστικῆς κοινωνίας. Ὁ Θεός γίνεται Θεάνθρωπος καί ὁ ἄνθρωπος θεώνεται. Αὐτό εἶναι ἓνα μυστήριο ἀκατάληπτο καί ἀδιανόητο γιά κάθε κτιστό μυαλό. Εἶναι, ὅμως, πραγματικότητα πώς ὁ Ἄκτιστος ἐνώνεται μέ τό κτιστό καί τό κτιστό μετέχει τῶν ἄκτιστων ἐνεργειῶν. Αὐτό τό μυστήριο βιώνεται μέσα στόν πνευματικό ἀγώνα πού κάνει ὁ πιστός, γιά νά δραπετεύσει ἀπό τήν ἀμαρτία καί νά ὁμοιωθεῖ μέ τόν Θεό. Μέ τόν πνευματικό ἀγώνα γίνεται μία

ἀλληλοπεριχώρηση ἀγάπης ἀνθρώπου καί Θεοῦ, μία συνεύρεση οὐσιαστική, πνευματική καί σωματική, μία κοινωνία προσώπων, πού ξεπερνάει κάθε μέτρο λογικῆς καί κάθε ὄριο. Αὐτή ἡ συμμετοχή καί τό βίωμα τῆς θεϊκῆς ἀγάπης εἶναι ἡ ἀληθινή ζωή καί τό ἀκρότατο πλήρωμά της.

Τό τρίτο μυστήριο τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ εἶναι πῶς αὐτή ξεκινάει ἀπό ἐδῶ καί τώρα. Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι ἡ ἀγάπη Του καί ἡ ζωντανή σχέση καί ἔνωση μαζί Του, δέν ἀρχίζει ὅταν τελειώσει ὁ κόσμος. Ἀρχίζει, ἐνῶ ὁ κόσμος ἀκόμη ὑπάρχει καί ἀμαρτάνει. Πράγματι, εἶναι ἀδιανόητο νά καταλάβουμε πῶς γίνεται, τή στιγμή πού φαίνεται ὅτι θριαμβεύει τό κακό, στήν πραγματικότητα νά ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι, πρὶν γευτοῦν τόν θάνατο, γεύονται τή γλυκύτητα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ἐνῶ γύρω μας μαίνονται οἱ πόλεμοι, ἡ ὠμή βία, ἡ ἀνηθικότητα, ἡ ὑποκρισία, ἡ πλεονεξία, ἡ ἀδιαφορία, ἡ ἀπανθρωπία, ἡ ἄγνοια, ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ

νά εἶναι «ἐληλυθυῖα ἐν δυνάμει». Αὐτό γίνεται, διότι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ πραγματώνεται μέσα στήν Ἐκκλησία. Ἡ ζωντανή Ἐκκλησία εἶναι ἡ πρόγευση καί ὁ ἀρραβώνας τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας δέν ζοῦν μέσα σέ κάποιον κοσμικό ὄργανισμό. Ζοῦν μέσα στό ζωντανό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ὅπου γεύονται τί σημαίνει ἀγάπη καί πῶς αὐτή ἡ ἀγάπη κάνει τήν τραγική πραγματικότητά μας Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Αὐτό εἶναι ἡ ἐμπειρία τῶν ἀγίων. Αὐτό εἶναι ἡ ἀλήθεια, πού κάνει τήν Ἐκκλησία νά θριαμβεύει στό πέρασμα τοῦ χρόνου, παρότι δέχεται πόλεμο πανταχόθεν καί ἀδυσώπητο. Μέσα στήν ἀτμόσφαιρα τῆς Ἐκκλησίας ὁ ἄνθρωπος βιώνει ἕναν ἄλλο κόσμο. Νιώθει ὅτι βρίσκεται στό ἀληθινό σπίτι του, στήν πατρίδα γιά τήν ὁποία προορίζεται καί ἡ ὁποία τοῦ ἀνήκει.

Σήμερα, πού ξεκινάει ἐπίσημα ἡ ἱεραποστολική προσπάθεια τῆς Ἐκκλησίας, ἄς ἀφουγκραστοῦμε τά λόγια τοῦ Ἰησοῦ: «ὕμιν δέδοται γνῶναι τά μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ

Θεοῦ». Σέ μᾶς, τούς πιστούς ἀκροατές τοῦ
θείου λόγου, δόθηκε τό προνόμιο καί τό δι-
καίωμα νά ξεδιπλώνουμε, νά μαθαίνουμε καί
νά βιώνουμε τά μυστήρια τῆς Βασιλείας τοῦ
Θεοῦ. Τό πρῶτο μυστήριο εἶναι ἡ ἀπέραντη
ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Τό δεύτερο μυστήριο εἶναι ἡ
δυνατότητά μας νά συμμετέχουμε σ' αὐτή τήν
ἀγάπη καί νά κάνουμε τόν Θεό συγκατοικο-
στήν ὑπαρξή μας. Τό τρίτο μυστήριο εἶναι ἡ
εὐλογημένη κοινωνία τῆς Ἐκκλησίας, μέσα
στήν ὁποία προγευόμαστε τή χαρά καί τήν
ἐλπίδα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Αὐτό εἶναι τό
μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου στους ἀνθρώπους.
Αὐτό τό μήνυμα ἄς μὴν τό κρατήσουμε γιά τόν
ἑαυτό μας. Ἄς τό διαδώσουμε στους ἄλλους,
γιά νά μετέχουν κι ἐκεῖνοι στή Βασιλεία τοῦ
Θεοῦ. Ἔτσι, ὅλοι μαζί μακάρι νά ἀξιωθοῦμε
νά τήν ἀπολαμβάνουμε ἀπό τώρα καί νά τήν
χαροῦμε γιά πάντα στήν ἀτελείωτη
αἰωνιότητα. Ἀμήν.